

VAPAAKSI PALKKAORJUUDESTA

Meidän sivistyneessä, vapaassa yhteiskunnassamme ei ole enää n. s. henkiorjia, joita juhtain lailla myytiin ja ostettiin markkinoilla — joita omistajansa saivat mielivaltaisesti ruoskia ja surmata, sekä käyttää hyväkseen heidän työnsä tuloksia miten parhaiten taisivat. Mutta siitä huolimatta koko työväestö on orjan asemassa — orjan, joka saa työnsä tuloksista ainoastaan pienen osan, juuri sen verran, että pysyy hengissä niinkauvan kun jaksaa rikastuttaa työvoimansa ostajaa ja käskijäänsä. Henkiorjuus poistettiin vasta sen jälkeen kun nykyinen kapitalistinen tuotantotapa osoitti se olevan haitallisen ja liian kallista työvoimaa käyttää, koska orjan omistaja oli pakotettu turvaamaan orjalleen pysyvään ja määrätyn toimeentulon silloinkin kun orja ei tuottanut hänelle voittoa, esim. sairauden, vanhuuden y. m. seikkojen vuoksi. Palkkatyöläinen sitävastoin saa niukan toimeentulon ainoastaan silloin kun hän onnistuu löytämään työvoimalleen ostajan, joka antaa hänen kuluttaa työvoimaansa sellin tämän työskennellä häntä (kapitalistia) varten, tuottaen hänelle tavaraita. Hei kun kapitalisti huomaa, että työvoimatavara ei luo hänelle rikkauksia, jättää hän sen syrjään — vähäkään huolehtimatta työvoiman omistajan turvallisuudesta ja toimeentulosta.

Kapitalistisen järjestelmän vallitessa herää ja kasvaa himo, sillä mitä suurempi jonkun yksityisen omistama rahamäärä on, sitä suurempi on hänen yhteiskunnallinen mahtinsa, omaisuutensa, sitä laajemmat mahdollisuudet käyttää edukseen kaikkia niitä moninaisia nautintoja, joita ikamme korkealle kehittyneet taide, tiede y. m. tarjoavat, sitä suuremmat ovat ne toisten ihmisten työntuotteet, joiden herra hän on. Kapitalistisen tuotannon vallitessa, jolloin on lakattu tuottamasta omaa kulutusta varten, muuttuu rahan omistaminen välttämättömyydeksi, ilman sitä tuskin voi elää. Sillä tavartuotannon kehittyneellä asteella emme mitään voi saada muutoin kuin ostamalla. Tästä taas on seurauksena se, että aina ostaakseen on välttämättömyyksiä myöskin aina myydä, ellei muuta niin työvoimaansa. Myynti taas riippuu aina sattumasta. Tästä on seurauksena se, että työläisen elämä aina on sattuman varassa, koska hän harvoin omistaa mitään enemmän kuin kädestä suuhun panna. Jos palkkatyöläisen elämä on sattuman varassa, niin on se sitä nykyään erittäin, jolloin elämämme n. k. "normaaliohjelmin palamisen alkukautta", jolloin ainoastaan 40 prosenttia teollisuuslaitoksistamme on käynnissä, sekä virallisten tilastojen mukaan noin 10,000,000 työllistä turhaan etsii työvoiman tavaralleen ostajaa. Kun tähän lisätään heidän perheensä, niin saadaan tavallista, keskinkertaisista laskurista käyttämällä vähintään (30,000,000) kolmekymmentä miljoonaa ihmisellistä ja verta omaavaa yksilöä, jotka eivät nauti edes sitäkään vähäistä turvallisuutta mikä oli entisaikojen henkiorjilla.

Nykyisen yhteiskuntajärjestelmän ihallijat vakuuttavat — toiset aivan tosissaan — että vielä nykyään on jokaisella ihmisellä vapaus, kukin saa

ruveta mille työlälle parhaiten halua.

Tämä väite on joko pirullista iwantai sokeaa tietämättömyyttä. Kukaan ei rupeaisi palkkaorjaksi, jos olisi tilaisuus olla vapaana. Kukaan ei vapaaehtoisesti uhraa elämänsä ilon ja työnsä tuloksia toiselle, joka palkitsee hänen uhrautuvaisuutensa kiittämättömyydellä, huonolla kohtelulla ja riittämättömällä korvauksella. Ihminen voidaan saada ainoastaan pakolla taivutettua orjuuteen, kurjuuteen ja kärsimykseen. Palkkatyöläiset ovat alistuneet kohtaloonsa ainoastaan nälkäruoskan pakottamina, ja kapitalistit puolestaan pitävät huolen siitä, että nälkäruoska myöskin aina on heilumassa työläisten päinpäällä.

On vakavia ihmisiä, jotka aivan hyvin näkevät kapitalistisen järjestelmän tuottamat kärsimykset ja epäkohdat, sekä rehellisesti surevat siitä. He kuitenkin uskovat, ettei niiden muuttamiseksi "olevien olojen muuttaminen" ole välttämätöntä, vaan että nämä epäkohdat vähitellen parannustien ja reformien kautta voitaisiin syrjäyttää, korjata, koskematta itse yhteiskuntajärjestykseen. He osoittavat sitä viittaamalla ammattiyhdistyksiin, joihin liittymisen kautta on aikoinaan tuntuvassa määrässä parannettu työpaikkoja. He selittävät, että valtion yhteiskuntareformien avulla voidaan paljon tehdä välttämättömän palkkajärjestelmän korjaamiseksi. He tunnustavat kylläkin, että tällä suunnalla täytyisi tapahtua paljon enemmän, mutta he väittävät samalla että olisi mahdollista kulkeilla eteenpäin tätä suuntaa — tehdä kapitalismiä työväenluokalle siedettäväksi, ettei olisi enää aihetta kalpalla mitään toista tuotantotapaa.

Myönnettäköön että ammattiyhdistykset ovat jossakin määrin, silloin kun riittien aika oli, työskennelleet työväenluokan aseman parantamiseksi. Nyt ne ovat kuitenkin eläneet yli aikansa, eikä tilanne sitä niille nykyisessä muodossaan enää myönä. Sillä ammattiyhdistykset, jotka pääasiassa käsittävät paremmin palkkatut ammattikuntaisen ahdashenkisyyden sokaisevat erikoistyöläiset, jotka ovat niitä toisista työväenjoukoista eristävään byrokraattisen koneiston kytkevät ja petollisten, roisomaisten johtajansa harhaanviemät, johtajat, jotka eivät ole pettäneet ainoastaan yhteiskunnallisen vallankumouksen asiaa, vaan myös järjestettyjen työläisten elinolojen parantamiseksi käytävän taistelun. Ne ovat poikenneet työnantajia vastaan käytävän ammatillisen taistelun kannalta ja korvanneet sen ohjelmalla, joka käsittää kapitalistien kanssa mihiin hintaan hyvänsä tehtävän sopimuksen. Johtajat, jotka sodan aikana olivat porvariston lakeijoja ja nyt he koettavat kaikkialla lamaannuttaa lakkoliikkeen lakien avulla, jotka velvoittavat työläiset alistumaan kapitalistien valtion määräämään sovinto-uomareiden alaisiksi. He yhdessä kapitalistien kanssa pakottavat työläiset alistumaan palkkojen alennukseen, työpäivän pidentymiseen ja yleensä kuuliaisuuteen nykyistä järjestelmää kohtaan.

Tästä ovat kuvaavana esimerkkinä maassamme A. F. of L. virkailijat, jotka Compersin johdolla antavat palttua joukkooänessyksille ja päätöksille — niinkuin rautatieväestön veljesliiton suuriruhtinat, jotka kieltäytyivät antamasta lakkomääräystä, vaikka 90 prosenttia äänesti lakkoonmenon puolesta. Sekä U. M. W. li-

iton presidentti John Lewis, joka erotti liittoon kuuluvan Kansainliiton virkailijat järjestöstä sentähden kun he kieltäytyivät peruuttamasta lakkomääräystä, joka oli tähdätty Kansainliiton lakkovastaisia lakia vastaan. Ja sitten kun Kansainliiton virkailijat olivat myötätuntoisuuslakoissa, sen johdosta että heidän liiton virkailijansa presidentti A. Howat ja varapresidentti A. Dorchy tuomittiin kuudeksi kuukaudeksi vankilaan mainitun lakkovastaisen lain rikkomisesta, niin silloin Lewis avusti kaivosyhtiötä rikkurien värvaamisessä. Saman laitaista esimerkkejä voisi poimia vaikka kuinka paljon, mutta riittänee jo ylläesitettykin osoittamaan kenon palkkaamia käskyläisiä ovat A. F. of L. virkailijat.

Vallankumouksellisen luokkataistelijan velvollisuus on tutustua kansainvälisiin päätöksiin. Niistä saamme yleiset ohjeet. Mutta ei siinä kylliksi. Aktiivisena taistelijana ja liikkeen edelleenkehittäjänä, on mentävä syvemmälle yksityiskohtiin ja huolellisesti arvioitava, miten yleiset kansainväliset ohjeet ovat kuhunkin yksityiseen maahan nähden sovellettavat. Pääasiasta, proletariaasista vallankumouksesta, ja liikkeen muuttamisesta vastavallankumoukselliseksi, ei ole epätyöisyyttä. Se on selvä kuin Jumalan päivä.

Jos tahdomme työskennellä III Internationalen ja Punaisen Taloudellisen Internationalen antamien ohjeiden mukaan ja ohjata työväenperustien lehdehtimä liike selväksi vallankumoukselliseksi liikkeeksi, vaudtaan verrattain laajaa luokkataistelun tuntemusta, ennenkaikkea omissa maassa, ja samalla kansainvälisessä mittakaavassa. Mitä paremmin sen tuntee, sitä paremmalla menestyksellä voi vaikutusalueellaan toimia. Ellemme tunne maamme taloudellista liikettä sen historiaa ja menestelytapoja, ellei tunne niitä voimia, joista se on elinvoimansa luonut ja joiden voimien kanssa se altuisesti joutuu kosketuksiin, ellei tunne liikkeen yhteydessä ilmeneviä elävyyttänsä ja niihin johtavia syitä, ei voi vaikuttaa liikkeeseen sillä ponnella ja varmuudella kuin niiden edellytysten perusteella voisi.

Toisen Internationalen kuoltua ovat taloudelliset järjestöt määnevin kapitalismin vahvimpi ilmoituksia. Ja luokkataistelija, joka ei tunne niiden perustuksia ei voi niihin tutustua siten kuin työväenluokan etu vaatisi. Ne eivät ole saman kaavan mukaisia, vaan on niissä varsin huomattaviakin eroavaisuuksia.

Sodan jälkeen on taloudellisesti järjestyneiden luku suuresti lisääntynyt kaikkialla. Samalla ajalla kehittyi taistelu kapitalisteja vastaan taloudellisesti alalla — taisteluksi järjestymisvoimien turvaamisesta, sekä työväen taloudellisten järjestöjen määräämisvallan säilyttämisestä. (Kapitalismin ajaassa avoimen työpajan oikeutta.) Näin on laajojen joukkojen oma asema pakottanut ne liikehtimään, kuten on havaittavissa erikoisesti juuri nais- ja nuortöytäisten keskuudessa.

Kapitalismin on ollut erikoinen halu lykeä naisia orjiksi. Nais-työläisten luku on lisääntymistään

AJAN LAULU

Kirj. Mikael Rutanen.

Aika laulaa:

— Nouskaa uinuvaiset ihmislapset,
nouskaa katkomahan kahleitanne!
Nouskaa nuoret, nouskaa valkohapset
luomaan uutta omaa onneanne!
Jo on aika käydä yhteistyöhön,
uurtaa vaot yhteiskunnan juurilin-
syttyellä valonsoidut yöhön,
iskut lyödä sorron valtauuriini!

Katso! Mitä näet:—Nälkää,
tuskaa,
kadonnut jo oikeus on maasta;
grotten rattahissa luita ruskaa,
nostaa kurjuuskukkiansa saasta.
Vapaus ja ihmisyytys on myöty
juutaspenningeistä veren hintaan,
hyve, jalous on maahan lyöty,
vääritys saanut voitonmerkit rintaan.

Aidit itkee, sydän ayytön huokaa,
lapset harhailevat mieron teillä,
vatsantäyteheks' ei löydy ruokaa,
niin on kurja orjan elo meillä!
Synkin katsein osattomat kulkee,
ajan herjat, kiroukset kantaa,
aunun surut sydämeensä sulkee,
kaiken sentään anteheksi antaa.

Antaa anteheksi, jälleen nöyryty,
vaikka rintaa kirvelöi ja viiltää,
vaikka varsi orjuudesta köyryty,
surunkyyneel silmissänsä kiiltää.
Orjat yhä suosii orjuuttansa,
vihan vimmat tuonemmaksi siirtää.
Näin tää halveksittu orjakansa
itse kuolintuomionsa piirtää.

Sanahelinä nyt maassa elää,
ihmissyyttä ajan vaihe pilkkaa;
eihän lupauksin orjakaan voi elää,
meillä vainen tarvitahan likkaa!
Ikkää, rohkeista rohkeint' miestä
jok' tulehen voi kärsinehet nostaa,
jok' ei käännny pelkurina tiestä,
mutt' sortajille konnanteot kostaa!

Aika laulaa:

— Ylös yöstä murrosajan lapset
jo nouskaa katkomahan kahleitanne!
Ylös yöstä nuoret, valkohapset
luomaan uutta omaa onneanne!
Jo aik' on tullut käydä yhteistyöhön,
päin ryntäellä kohti uutta suuntaa!
Nyt syyttäkää valonsoidut yöhön,
niin vapauden aamu-auer puuntaa!